langemisel. Loss oli väljastpoolt kaetud pehme roheka sambla korraga. Hiiglasuured hapuoblikad ümbritsesid lossi. Väriheinad värisesid kerges tuules nagu saledatüvelised kased. Suured sõnajalad laotasid oma lihavaid oksi. Leidus väikesi sõrmepikkusi kuusekesi ja kaseninakesi sirgumas metsa rammusast mullast. Eemal punetas õitsema löönud meelõhnaline kanarbik. Kanarbiku kohalt kostis mesilaste ja kumalaste sumisev lennumuusika, kes vahel pilvedena lendu tõusid. Lossi ligidale oli ämblikupreili suvitama asunud ja võrkkiige sidunud kahe väriheina vahele. Ta kiikus ise mõnusalt ja vaatas unistavalt üles rohelisse taevasse. Õhk sumises, kihises ja kahises lugematuist Rohelise Päikese Maa lastest.

„Kuhu te nii kiiresti jooksete?“ hüüdis nukkudele vasturuttav Siisi-Lii, kes neid juba natuke aega oli otsinud. „Mina lähen ristiema Anlele külla, kas tahaksite kaasa tulla?“ küsis Siisi-Lii. Nukud olid kohe nõus ja ruttasid lossi ette, kus kükitasid paar pruunikuuelist hiirt.

„Kas tahate meid sõidutada Anle-tädi juurde?“ päris Siisi-Lii kikk-kõrvadelt.

„Miks ei, hea meelega,“ piiksusid nad tagumistel

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 62